

**DE LA CARMILLA LUI SHERIDAN LE
FANU LA DRACULA AL LUI BRAM
STOKER**

Maria Camelia DICU¹

Abstract

Într-o scurtă notiță asupra sursei de inspirație a romanului „Dracula” se poate citi că „în 1890 Stoker era în vacanță în satul de pescari Whitby, pe coasta de nord-est din Yorkshire” unde s-a simțit atât de inspirat încât a scris bine-cunoscutul său roman. Tot acolo mai găsim o informație utilă. Că romanul primise mai întâi titlu de „Contele - Vampir” și că a primit titlul pe care toată lumea îl cunoaște numai după ce, într-o carte pe care o citea pentru o cercetare mai aprofundată, a găsit o informație privitoare la Dracula, prințul-domnitor. Cu toate acestea este sigur că sursa sa reală de inspirație a fost povestirea „Carmilla”, aparținând co-naționalului său, predecesorul său, irlandezul, Sheridan Le Fanu. Din acest motiv, studiul de față are ca scop reliefaarea unor asemănări și deosebiri între cele două opere de ficțiune.

Literatura gotică și-a câștigat mulți admiratori în ultimele decenii, cărți și filme au fost produse pentru a satisface un număr impresionant de fani pasionați de acest gen. Majoritatea știu că părintele acestui gen de ficțiune este Bram Stoker, iar „Dracula” este romanul reprezentativ. În mod surprinzător nu este cazul. Primul care a scris pe tema vampirilor a fost Sheridan Le Fanu.

**FROM SHERIDAN LE FANU’S
„CARMILLA”
TO BRAM STOCKER’S „DRACULA” –
A COMPARATIVE STUDY**

Maria Camelia DICU²

Abstract

A short notice on „Dracula’s” inspirational roots reads that „in 1890 Stoker holidayed in the North-east coast fishing village of Whitby in Yorkshire”, where he got inspired so as to write his well-known novel „Dracula”. There is also some information that Stoker’s first title of the novel would have been „Count Wampyr” and that he named it as it is known today only after he saw a brief mention of Dracula in a book he had consulted for research purpose. However, it is certain that drew his real inspiration from „Carmilla”, his fellow country-man predecessor, Sheridan Le Fanu’s short story. This is the reason why I would like to throw light on the similarities between the two make-believe pieces of work.

Gothic fiction has won a lot of admirers in the last few decades, books and films as well have been produced to satisfy the huge number of fans’ hunger for this genre. Most of them know that the father of this genre of fiction is Bram Stoker and Dracula is the work that promoted the fiction. Surprisingly that is not the case. The first to write on the topic of vampires was Sheridan Le Fanu. Both writers are of Irish origins and

¹ Assistant, Faculty of Public Administration and Compared Political Studies, “Constantin Brancusi” University of Tg Jiu

Home address: Str. Victoriei, Bl. 227, Sc. 1, Ap.6, Tg Jiu

E-mail: cami_dicu@yahoo.com

² Assistant, Faculty of Public Administration and Compared Political Studies, “Constantin Brancusi” University of Tg Jiu

Home address: Str. Victoriei, Bl. 227, Sc. 1, Ap.6, Tg Jiu

E-mail: cami_dicu@yahoo.com

Amândoi sunt însă scriitori de origine irlandeză și au fost inspirați de filonul bogat de povestiri și legende aparținând poporului de origine celtă. La masterul pe care l-am absolvit în 2008 la „Babeș Bolyai”, Studii Irlandeze printre primii scriitori pe care i-am studiat a fost și Sheridan Le Fanu, cunoscut ca părintele povestirilor de groază. Ceea ce m-a determinat să aleg subiectul acestui studiu este faptul că printre alte povestiri, Sheridan Le Fanu a scris o povestire despre o femeie vampir, Carmilla. Criticii susțin că această povestire „Carmilla” a fost sursa de inspirație pentru celebrul roman al lui Bram Stoker, „Dracula”. Se cuvine să aruncăm a scurtă privire asupra istoriei poporului de origine celtă, irlandezii, tocmai pentru a observa ca arta de povestitor este o trăsătură importantă a lor. La master am aflat că celții, care ajunseseră în Irlanda prin nordul Franței și ai căror urmași sunt irlandezii de astăzi, aveau abilități deosebite, fiind deopotrivă artiști și meșteșugari. Astfel celții erau pricepuți la agricultură, prelucrarea metalelor, dar erau și mari povestitori în același timp, ai unei bogate tradiții mitologice și deopotrivă istorice. Acest meșteșug se transmitea pe care orală, iar mai apoi au fost așternute pe hârtie prin sec. XI. Se presupunea că aveau câte o povestire pentru fiecare zi a anului. Vorbirea nu era doar un mijloc de comunicare, ci era un dar divin. A spune povești în Irlanda era principalul mijloc de amuzament al irlandezilor. Cu 2000 de ani în urmă, povestitorii erau poeți și erau tratați cu respect. Ei își spuneau poveștile pe la curțile celor înstăriți și această activitate le aducea proprietăți, vite și locuri de vază la masa stăpânilor. Menirea lor era să ducă mai departe povestirile despre actele de vitejie ale eroilor, cele mai importante fiind privitoare la cele trei cicluri istorice. Depănarea poveștilor nu se făcea fără efort. Acești povestitori trebuiau să-și facă povestirile cât mai dramatice și elocvente pentru a atrage atenția publicului. Meseria de povestitor o putea îmbrățișa doar acela care

they were inspired by a rich vein of Celtic stories and legends.

The Irish chronicles [1] ascertain that the Irish race known as the Silesian race because the genuine Celtic people were descendants of Milesius of Spain whose sons invaded and possessed Ireland a thousand years before Christ. When the *Milesians* came, they found two other races *Fairbog* and the *Tuatha* fighting for power. In fact the three of them were different tribes of the great Celtic family who ages before had separated from the main stem. Their struggles on life and death commemorated by cairns and pillars, strew the great battle plain in Sligo, a plain that (in Irish) bears the name *The Plain of the Fomorians*.

The Celts were skilled in both arts and industries they were miners and agriculturists and could use the iron instruments. Nonetheless, three centuries before Christ the Continental power of the Celts ended. In the 5th century BC, historians hold that the Celts reached Ireland through the northern France and Britain.

Nonetheless what is of an utmost importance in Irish mythology and folklore is that the native features of Irish people transmitted to the younger generations. One of them is that the Irish are talkative. They are supposed to have a story for every day of the year. Kathleen Ryan in “Irish traditions” states that “speech is not just a bare means of communication. It is a social grace to be practiced and polished and to be used as a fencer uses his weapon.”

Telling stories was a large part of Ireland’s past, storytelling being the main source of entertainment. Two thousand years ago, storytellers were normally poets and treated with much respect. By telling stories to those that were in higher positions, they received property, land, livestock and seats at tables with kings and queens. The storytellers never spoke about themselves. They spoke about events in Ireland at the time or in the past. The stories were to be eloquent and dramatic. During the wars or battles,

avea primele 4 grade la școala de povestitor, în funcție de numărul compozițiilor sale. Cel mai înalt grad era *ollam* și avea 350 de compoziții. Repertoriul era bogat alcătuit din subiectele mitologice despre eroi, regi și regine, oameni de pe lumea cealaltă, magicieni și vrăjitoare, evenimente importante din viața indivizilor privind conceperea, fuga pe ascuns cu iubitul sau iubita, pețirea, expediții pe lumea cealaltă, călătorii pe mare sau morți violente, momente importante politice sau sociale din istorie ca bătălii, revărsarea unui râu sau lac, migrații sau măceluri. Regii și eroii erau înzestrați cu puteri magice putând cu ușurință să-și schimbe înfățișarea pentru a-și învinge dușmanii. Mai apoi în era creștină aceste povești erau despre viețile sfinților. Arta poetică presupunea cunoașterea limbii irlandeze, a versificației și mai târziu scrierea.

Am făcut această scurtă incursiune în începuturile literaturii irlandeze pentru a observa talentul național al irlandezilor de a povesti și care explică succesul celor doi scriitori, dar și pentru a observa înclinația lor către neobișnuit, către senzațional.

Joseph Thomas Sheridan Le Fanu, ziarist și scriitor de nuvele (1814-1873) s-a născut la Dublin într-o familie înstărită de huguenoți. Deși de formație avocat prin absolvirea Universității Trinity College, nu a profesat niciodată îmbrățișând cariera de jurnalist. Mare admirator al lui Walter Scott el a subliniat faptul că moartea, crima și într-o anumită formă misterul erau elemente esențiale ale prozei lui. Devenind proprietar sau co-proprietar al unor ziare, în 1861 a devenit proprietar și editor al *University Dublin Magazine* în care și-a publicat o bună parte a scrierilor sale, sub formă de seriale, el devenind cel mai bine vândut autor al zilelor sale. Este numit părintele poveștilor de groază moderne. Deși un scriitor popular în epoca victoriană, nu a fost foarte citit după aceea. Cele mai cunoscute opere ale sale includ “*Uncle Silas*” (1864), o povestire de suspans și “*The House by the Churchyard*”

storytellers mocked and teased the opposition. The *Guide to Irish Mythology* (Smith) states that to be able to tell stories according to the ancient law of Ireland, one must have the top four degrees at school. This shows that storytelling was an important part of Irish social life and culture. Irish mythology began by telling stories, which then went on transmitted orally/ by oral tradition. It is a close connection between Ireland’s history and Irish Mythology whereas Irish literature represents the means to find out about history and mythology. Recurring themes in Irish mythology include animals and birds, kings and warriors, saints and sinners, people of the other world, magicians and witches. Animals play the heroes and guards. Kings and warriors have magical powers, can make transformations and usually overcome their enemies. Storytelling transmitted to the present generations and old legends are still to be heard on the territory of Ireland.

Coming back to the theme of our study, scrutinizing the biographies of the two writers throws a useful light not only on the two works, but they help us to highlight why they decided to adopt this genre. Joseph Thomas Sheridan Le Fanu was an Irish journalist, novelists, and short story writer. He is called the father of the modern ghost story. Although Le Fanu was one of the most popular writers of the Victorian era, he is not so widely read anymore. Le Fanu's best-known works include “*Uncle Silas*” (1864), a suspense story, and “*The House by the Churchyard*” (1863), a murder mystery. His vampire story “*Carmilla*”, which influenced Bram Stoker's “*Dracula*”, has been filmed several times. He was born in Dublin into a wealthy family of Huguenot origins. Among his forebears was the playwright Richard Brinsley. His father, Thomas Philip Le Fanu, was a clergyman. Le Fanu started to write poems in his childhood. The life of the peasantry became familiar to him when his family moved to Abington, in County Limerick. In 1833 Le Fanu entered Trinity College, where he read law and graduated in

(1863), o crimă misterioasă. Povestirea "Carmilla", l-a determinat pe Bram Stoker să scrie "Dracula", care a fost de multe ori ecranizat. Printre strămoșii săi se numără dramaturgul Richard Brinsley. Tatăl său, Thomas Philip Le Fanu, a fost un om al bisericii. Le Fanu a început să scrie poezii încă din copilărie. Viața țăranilor i-a devenit cunoscută când familia s-a mutat la Abington, ținutul Limerick.

Le Fanu s-a căsătorit în 1844 (1843 după alte surse) cu Susanna Bennett; au avut 4 copii. Moartea soției lui în 1858 l-a deprimat foarte mult pe pe scriitor. Și-a revărsat pesimismul asupra povestirilor de groază. Supranumit 'The Invisible Prince', prințul invizibil pentru timiditatea lui și stilul de viață nocturn, Le Fanu duce a viață retrasă. De obicei după o vizită la biroul său de la sediul ziarului Le Fanu se întorcea în casa lui de pe strada Merrion Square pentru a așterne pe hârtie povestirile lui de la miezul nopții până în zori de zi. Fiul lui Le Fanu, Brinsley, povestea mai târziu că tatăl său scria mai mult așezat în pat folosind caiete drept manuscrise. Întotdeauna avea două lumânări la capul patului. În ultimii ani de viață, ieșea foarte rar din casă. Pe 7 februarie 1873, Le Fanu a murit, iar opera sa a fost dată uitării, până de curând. Evenimentele stranii din povestirile lui Le Fanu pot fi interpretate în multa feluri, ca semn al lumii spirituale sau ca manifestări ale fenomenelor psihice, inconștiente sau alegorice.

„Carmilla” a apărut în volumul „In a Glass Darkly” în 1872 și conține 16 capitole și un prolog. În prolog scriitorul atribuie povestirea unuia dintre personajele principale ale povestirii, Laura. Acțiunea se petrece în Styria, a doua regiune ca mărime din cele nouă ale Austriei, într-un castel (schloss) situat într-o zonă pitorească, chiar idilică înconjurat de pădure. Descrierea zonei cu castele, ruine de capele, un pod construit în stil gotic și sate părăsite ne introduce deja în atmosfera de mister, de gotic al povestirii. Castelul este locuit de o familie de aristocrați

1837.

In 1837 Le Fanu joined the staff of the *Dublin University Magazine*. Despite the fact that two years later he was called to the Irish Bar, he never practiced. Instead he created his career in journalism. He owned or part-owned several papers, including *The Warden*, the *Protestant Guardian*, *Evening Packet*, and the *Dublin Evening Mail*. In 1861 he became owner and editor of *Dublin University Magazine*, in which several of his works appeared in serialized form. During this period he published only one book, "Ghost Stories and Tales of Mystery" (1851). Le Fanu married in 1844 (in some sources 1843) Susanna Bennett; they had four children. The death of his wife in 1858 depressed deeply the author. He poured his pessimism into his horror stories. Nicknamed as 'The Invisible Prince' for his shyness and nocturnal lifestyle, Le Fanu lived a reclusive life. Usually, after visiting his newspaper office, Le Fanu returned to his home in Merrion Square to pen his stories from midnight to dawn. Le Fanu's son, Brinsley, told later, that his father wrote mostly in bed, using copybooks for his manuscripts. He always had two candles by his side of on a small table. During the last years he rarely went out into city. Le Fanu died on February 7, 1873. His work fell nearly into oblivion until 1923, when the scholar and ghost story writer M.R. James published a collection of Le Fanu's stories under the title "Madam Crowl's Ghost and Other Tales of Mystery". The strange events in Le Fanu's stories can be interpreted in many ways □ as a sign of the spiritual world, or as manifestations of psychic phenomena and unconscious, or in an allegorical level.

'Carmilla', a path breaking vampire story, was published in the collection *In a Glass Darkly* (1872). Its erotic, especially lesbian undertones have been noted by many film directors, among them Roger Vadim. In the story Laura, the narrator, meets Carmilla first time in her childhood, and then again at the age of 19. 'Her soft cheek was glowing against mine. "Darling, darling," she

englezi, tatăl și fiica, o guvernantă care o învață pe fată franceză și germană și o doică care îi ține fetei loc de mamă (mama ei murise când ea era foarte mică). Primul element straniu în povestire se petrece când fata are doar 6 ani. În mijlocul nopții se trezește cu o femeie frumoasă îngenunchată lângă patul ei care o mângâia, când deodată simte două înțepături fine în zona gâtului. Fata se sperie, trezește tot castelul și de atunci nu mai este lăsată nesupravegheată. Din acel moment și până în momentul povestirii nu se mai întâmplă nimic neobișnuit. Când povestirea este reluată Laura are 19 ani. Mai întâi un eveniment trist îi previne într-un fel asupra ceea ce avea să urmeze. Nepoata unui general care urma să-i țină companie Laurei, moare din motive necunoscute, cel puțin așa este informat cititorul, abia spre sfârșit cauza este dezvăluită. Elementul menit să contribuie la desfășurarea acțiunii intervine în acest punct al povestirii. Pe când se aflau la o plimbare, seara, cu lună plină, cuprinși de magia naturii, o trăsură trasă de 4 cai cu un cortegiu ce arăta originile nobile ale ocupanților, aproape se răstoarnă în văzul lor. Ocupanții: a tânără de o frumusețe izbitoare însoțită de mama ei. Pe scurt, mama o lasă pe tânără în grija tatălui Laurei, deoarece treburi urgente o chemau într-o călătorie de asemenea misterioasă. Musafira pe numele ei Carmilla, rămâne la castel ca și companioană a Laurei, cele două fete fiind nedespărțite. Sentimentele Laurei sunt amestecate, aici admirație, aici repulsie, chiar groază, deși nu știa adevărata cauză. Descoperă apoi că ea este figura pe care o văzuse în puterea nopții la capătul ei, pe când avea doar 6 ani. Felul Carmillei de a fi, misterioasă languroasă și exagerat de iubitoare o deranjează pe Laura, care nu știa ce să mai creadă. Era deopotrivă de atrasă, dar și revoltată. Între timp fete tinere mor aparent fără motiv. Laura însăși visează de mai multe ori că este mușcată de gât, iar diminețile se simte din ce în ce mai slăbită, din nou din motive necunoscute, care cititorului modern sunt limpezi, dar pe

murmured, "I live in you; and you would die for me, I love you so." Carmilla is a vampire, Countess Mircalla Karnstein, who has lived hundreds of years. However, first the narrator and her father do not believe in supernatural explanations. Eventually Carmilla is tracked to Karnstein castle where her grave is opened and she is killed with the ancient practice □ a sharp stake is driven through her heart. Laura travels with her father to Italy, but she cannot forget Carmilla. "It was long before the terror of recent events subsided; and to this hour the image of Carmilla returns to memory with ambiguous alternations□□□sometimes the playful, languid, beautiful girl; sometimes the writhing fiend I saw in the ruined church; and often from a reverie I have started, fancying I heard the light step of Carmilla at the drawing-room door." Carl Dreyer's moody film adaptation of the story mixes surrealistic images with themes of death and redemption.

"Carmilla" [4] was published in the volume "In a Glass Darkly" in 1872 and has 16 chapters and a prologue. In the prologue the writer assigns the telling to one of the main characters of the story, Laura. The plot takes place in Styria, the second of the nine of Austria, in a castle (schloss), situated in a picturesque wooden area, idyllic I may say. The description of the area with castles, ruins of chapels, a Gothic bridge and deserted villages introduce us in the mysterious, Gothic atmosphere of the story. In the castle, an English aristocratic family live, the father, daughter and a governess who teaches the girl English and German and a nanny who is as a mother for the young girl (whose mother died when she was very little). The first strange element in the story occurs when the girl is six. She wakes up in the middle of the night with a beautiful woman kneeled near her bed, caressing her when all of a sudden she feels two stings in her neck. The girl is frightened, wakes up the people living in the castle and ever since she has never been left alone. The story goes on when the girl is 19. First a tragic event announces them what is going to happen. A general's niece, who was going to

cititorul contemporan cu Le Fanu erau de-a dreptul stranii. Într-un alt vis este prevenită să se ferească de asasină și figura Carmillei scaldată în sânge îi apare. Se duce în camera acesteia, nu o găsește. Tatăl ei motivează că este poate somnambulă. Un medic o examinează și-i spune tatălui ei cauza.

Apoi tată și fiică se hotărăsc să viziteze ruinele castelului Karnstein din apropiere. Acolo se întâlnesc cu generalul, a cărei nepoată murise nu demult și le povestește cum la un bal nepoata și escorta ei sun nevoite să ia o tânără, Millarca (anagramat Carmilla). S-au întâmplat aceleași lucruri stranii care se petrec și cu Laura, cu o singură deosebire, că fata a murise. La ruine se întâlnesc cu un tăietor de lemne care le istorisește cum vampirii infestaseră locul și-l duseseră la pieire. În cimitir erau mulți membrii ai familiei Karnstein, dar nu au putut găsi ascunzișul mormântului Mircallei (din nou anagramat), contesă de Karnstein. În momentul când generalul își termina povestirea, apare Carmilla și general se repede la ea cu o secure în mână, dar Carmilla se face nevăzută. Tot atunci un alt personaj apare, un anume Baron Vordenburg, inamicul vampirilor. Următoarea zi este deschis mormântul Carmillei, Millarca sau Mircalla. Deși avea venerabila vârstă de 150 de ani, nu părea un cadavru, dar sicriul mustea de sânge. Au decapitat-o, i-au înfipt un țaruș în inimă, i-au ars cadavrul și cenușa au împrăștiat-o în cele patru zări. Cititorul este lăsat să reflecteze asupra poveștii cu vampiri și să se întrebe pe unde vânează nepoata generalului. Nuanțele povestirii vădit erotice, cu înclinații spre lesbianism i-a inspirat pe mulți regizori, printre care Roger Vadim.

Aceasta este în mare povestea care l-a inspirat pe Bram Stoker să scrie Dracula. Abraham Stoker, pe numele său era unic în felul său. A fost creatorul arhivampirului Dracula, cum îl numește David Stuart Davies, celebrul personaj al lumii supranaturale Abraham Stoker s-a născut la 8 noiembrie 1847 la Dublin. Copilăria sa a fost

keep company to Laura, dies in strange circumstances or so the reader is informed. The cause of her death is disclosed in the end of the story. In this point of the story the plot goes on when they all are walking, one bright night, surrounded and delighted by the magic of night; all of a sudden, a carriage and four, showing the aristocratic origins of the occupants draws their attention. The carriage soon is thrown into a tree. The passengers are a ravishing beautiful girl accompanied by her mother. Her mother leaves the girl with the family in the castle, as urgent matters demand her presence. The guest's name is Carmilla and she remains in the castle as the companion for Laura. The two girls become friends. Laura's feelings are mixed admiration and repulsion, even fear, though she does not know the cause. In short she realizes that she is the figure she saw some time ago, when she was a six-year old girl. Nevertheless Carmilla's conduct, mysterious, affectionate and too lovingly bothers Laura, who does not know how to act. She is both attracted and disgusted. Meanwhile, young girls die, apparently without any consistent reason. Laura herself dreams many times that she is bitten by her neck and moreover each morning she feels weaker and weaker, again without reason. The reason is very clear to the modern reader who takes delight in reading Gothic stories, but the Le Fanu's contemporary reader finds them strange. In another dream she is prevented to beware of the assassin and the figure of Carmilla in blood appears. She goes in Carmilla's room, does not find her there and her father says that may be she is a sleepwalker. A doctor examines her and finds the cause of her supposed illness.

One day father and daughter decide to go and visit the ruins of the castle Karnstein, nearby their domain, where they meet the general whose niece died in unknown circumstances. The general tells them that his niece and her escort went to a ball where they were asked by a young woman Millarca (Carmilla anagrammed) to take her with their carriage. In the case of the general's niece

lipsită de veselia copilăriei pentru că și-a petrecu timpul în pat, fiind foarte bolnav. Ca să-și amuze copilul, mama sa Charlotte Stoker își petrecea multe ore cu ele povestindu-i înfiorătoare basme populare irlandeze și povestiri de groază din viața reală, precum și amănunte sinistre despre epidemia de holeră din Sligo din 1832. Toate acestea au contribuit la dezvoltarea imaginației bogate de origine celtică a băiatului și l-au ajutat pe scriitorul de mai târziu să-și contureze personajele stranii, ireale. Spre mirarea doctorilor, Stoker a învins boala și a ajuns un atlet și jucător de fotbal la Universitatea din Dublin unde a studiat, istoria, literatura, matematica și fizica. A ajuns funcționar, dar ca să uite de corvoada serviciului a început să scrie. Apoi printr-o întorsătură a vieții a devenit managerul unui actor celebru, Henry Irving. Este de mirare cum și când a reușit să-și scrie opera pentru că era mai tot timpul ocupat cu treburile manageriale. În 1890 a început romanul *Dracula* și a lucrat la el 7 ani. Însă el a făcut mai mult decât precursorul său. Și-a ales un personaj istoric și a început să se documenteze. Romanul său s-a numit la început *Count Wampyr*. A schimbat titlul în *Dracula* când a văzut o notiță privitoare la *Dracula* într-o carte pe care o consultase pentru a se documenta. În aceea carte însă nu găsisse nimic privitor la atrocitățile domnitorului. Predilecția pentru nume exotice i-a rămas, însă. Cât timp era la Londra, *Dracula* își spunea de Ville, în engleză „devil” înseamnă diavol. *Dracula* este interpretat ca fiul dragonului, deci, fiul dracului, cu referire la faptul că tatăl lui Vlad *Dracula*, Vlad *Dracul* primise Ordinul Dragonului de la regele Sigismund, conducătorul Sfântului Imperiu Roman.

Faptele istorice sunt acestea: *Dracula* sau Vlad Țepeș a fost fiul lui Vlad *Dracul* (1436 - 1442, 1443 - 1447) și nepotul lui Mircea cel Bătrân (1386 - 1418). Vlad *Dracul* a fost ridicat la rangul de cavaler al Ordinului Dragonului de către regele Ungariei. Toți membrii acestui ordin purtau

things stood the same it happens with Laura and Carmilla. There is still an exception. The general's niece died. While they are visiting the ruins, they meet a woodchopper who tells them how the vampires destroyed the place. In the cemetery of the castle they find buried many of the members of *Mircalla's* family. Only her grave they did not find. When the general is about to finish his story, *Carmilla* appears and the general recognizes her and wants to hit her with hatchet, but cannot since the woman-vampire disappears. About then another character, *Baron Vordenburg* emerges. He was the enemy of vampires. Next day the grave of *Millarca* is opened and *Carmilla* or *Mircalla* was there, bathed in blood. She does not seem to be 150 years. The people there cut her head, thrust a stake into her heart, burned the body and spread it onto the four cardinal points. The reader is given the opportunity of reflecting at the vampire-story and the author asks where the general's niece may be. The story contains clear sexual accents and inspired many directors to transform it into a film, among which, *Roger Vadim*. Now this is the story on which *Bram Stoker* felt inspired and wrote "*Dracula*".

The other horror writer *Bram Stoker*, *Abraham Stoker* on his full name was a unique individual. He was a great gothic story-teller, the creator of the „arch-vampire” (*David Stuart Davies*: 8), *Dracula*, the most famous literary character in the world of supernatural and horror genre. *Abraham Stoker* was born on 8 November 1847 in Dublin. He was an ill child, he spent his childhood in bed and his mother tried to entertain her child by telling him horror Irish fairy tales and creepy stories from real life as well as terrible details connected to cholera epidemic in 1832-Sligo. All these helped the writer think of his future horror characters. To the great wonder of doctors, the child overcome his illness and became an athlete and a football player at the University of Dublin where he studied history, literature, mathematics and physics. Then he was a clerk and in order to forget about the choirs of his

un dragon pe blazon și acesta i-a adus porecla de "Dracul". Vlad Țepeș obișnuia să semneze cu "Draculea" sau "Draculia" - fiul dracului - nume, ce s-a transformat apoi în Dracula. Renumele lui Dracula a ajuns în apusul Europei prin intermediul negustorilor sași din orașele transilvănene Brașov și Sibiu, ce au oferit adesea adăpost celor care candidau la tronul Țării Românești împotriva lui Vlad Țepeș. Pentru a evita pericolul de a-și pierde tronul, Vlad i-a pedepsit pe negustorii sași, jefuind și incendiind Sibiu și zonele învecinate și mulți negustori sași au fost trași în țeapă, lucru care s-a întâmplat și cu negustorii sași care au venit la Târgoviște pentru a face negoț. De fapt, Vlad a căpătat numele de Țepeș numai după moartea sa (1476). El a domnit în Țara Românească între anii 1456 - 1462 și în 1476. În 1462, fiind învins de turci, Vlad s-a refugiat în Ungaria. În 1476, cu ajutorul regelui ungar, Matei Corvin și a domnitorului Moldovei, Ștefan cel Mare, Vlad a fost reînscăunat pe tronul Țării Românești pentru încă o lună de zile. A urmat o bătălie în care Țepeș a fost ucis. Trupul său a fost înmormântat în biserica Mănăstirii Snagov, aflată pe o insulă de pe lacul Snagov. Trupul său a fost îngropat în fața altarului. În 1935 au fost exhumate, la Snagov, rămășițele unui bărbat îmbrăcat în haine scumpe, mai puțin capul. Se spune că o asemenea soartă ar fi avut Dracula, care a fost decapitat, iar capul său ar fi fost îmbălsămat, împachetat și trimis în dar sultanului turc. Se spune că tragerea în țeapă era pedeapsa favorită a lui Dracula, dar, la acea vreme, el nu era, desigur, singurul care o folosea. La acest mod de pedepsire recurgeau și unii principii germani sau spanioli. Țepeș aplica această pedeapsă boierilor, hoților și criminalilor, turcilor, sașilor și tuturor acelor care unelteau împotriva lui. Nu o dată s-a întâmplat să se vadă o pădure întreagă de oameni trași în țeapă în preajma cetății Târgoviște, capitala de atunci a Țării Românești.

Îngroziți de aceste atrocități, negustorii sași au tipărit cărți și pamflete în

work, he started to write fiction then worked as the business manager of Henry Irving. His managerial duties were so demanding that it is great wonder that he succeeded writing fiction. In 1890 he began writing his masterpiece and had worked to finish it for 7 years. Nevertheless he did more than his precursor, Sheridan Le Fanu. He chose an historical character and started doing research on it. At first, his novel bore the title Count Wampyr. Then he changed it into "Dracula". While in London, Count Dracula called himself, De Ville, in English "devil".

The historical facts are that there was a character bearing the name Dracula, the son of the dragon, as his father was really awarded the order of the Dragon from King Sigismund, leader of the Holy Roman Empire. The historical facts held that Dracula or Vlad Tepes was the son of Vlad Dracul, knight of the Order of the Dragon. All the members of this order had a dragon as coat of arms. Vlad Tepes signed "Draculea" or "Draculia", son of the devil, a name which afterwards became Dracula. The fame of Dracula reached the west of Europe through the Saxon merchants from the Transylvanian towns, Brasov and Sibiu, who accommodated the candidates for Walachia's throne against Vlad Tepes. In order to avoid the danger of losing his throne, Vlad punished the Saxon merchants, plundering and setting on fire Sibiu and the nearby areas and many Saxon merchants as well as those who came to Targoviste for business were impaled. As a matter of fact Vlad received his nickname after his death (1476). He reigned in Walachia between 1456-1462 and 1476. In 1462 he was defeated by the Turk army and retreated in Hungary. In 1476, helped by Matei Corvine and Stefan of Moldavia, he re-gained his throne for one month. Afterwards in a battle, Vlad Tepes was killed, his body buried in the Church Snagov, in front of the altar. In 1935 the body of a man dressed in expensive clothes was disinterred. The head was not found. They say that it is the fate of Dracula himself, whose head was embalmed and sent to the sultan as a gift. The

care relatau despre cruzimea lui Vlad. Pamfletul „Prințul Dracula” tipărit în 1488 la Nuremberg. Aceste broșuri au ajuns și în Germania și vestul Europei, unde faima lui Dracula a ajuns să fie cea de tiran sângeros. Pamfletul Prințul Dracula a fost tipărit în 1488 la Nuremberg, din care s-au păstrat 6 copii. Pamfletul debutează astfel: În anul domnului 1456 Dracula a făcut multe lucruri înspăimântătoare și stranii. A dat ordin ca băieții trimiși pe pământurile lui să învețe limba, să fie închiși într-o încăpere și arși, erau 400 la număr...53 de ambasadori din Regatul Ungariei, Saxoniei și Transilvaniei au fost închiși 5 săptămâni, după care au fost trași în țepă...A prins un țigan care furase, l-a fiert și l-a dat altor țigani să-l mănânce...Avea o amantă care pretindea că este gravidă. A pus moașe s-o examineze și au descoperit că mințea. A tăiat-o el însuși până la gât ca să vadă unde era sămânța sau unde fusese...A capturat toți cerșetorii care cerșeau pe pământurile lui, le-a dat să mănânce, după care i-a închis în hambarul în care mâncaseră și i-a dat foc, motivând că nu pot plăti masa oamenilor care munceau. Și acestea nu sunt decât câteva dintre faptele redade în pamflet, iar unele se pot regăsi în cronicile de istorie.

În 1897, scriitorul irlandez Bram Stoker a publicat *Dracula*, care l-a făcut pe Vlad Țepeș celebru în întreaga lume. Probabil Stoker a citit povestirile despre Dracula, publicate în secolele XV - XVI și a fost șocat de actele de cruzime ale acestuia. S-a hotărât să și-l aleagă drept personaj principal. A citit și câteva cărți despre Transilvania (această denumire are origine latină și înseamnă “țara de dincolo de păduri”) și s-a gândit că această țară “exotică” ar fi un cadru potrivit pentru faptele lui Dracula. De fapt, Stoker s-a folosit de Vlad doar ca sursă de inspirație, deoarece în romanul său, *Dracula* nu este domnitorul Vlad Țepeș, ci un conte transilvănean care trăia într-un castel misterios, unde își ademenea victimele. Povestea sa se petrece în zona Bistriței, iar

chroniclers also say that impaling was Dracula’s favourite punishment, although at that time he was not the only one who used it. Vlad Tepes used this kind of punishment in the case of the boyars, thieves and criminals, Turks, Saxons and for all those that hatched plots against him. There were not rare the cases when forests of impaled men could be seen near Targoviste, Walachia’s capital at that time.

Frightened by these atrocities, the Saxon merchants printed books and pamphlets, where the cruelty of Vlad Tepes was talked about. This was the case of the Pamphlet “Prince Dracula” printed in 1488 in Nuremberg in which the fame of Dracula was that of a bloody tyrant. Six copies of the Pamphlet remained. Some frightful and strange facts from it retell that in 1456 Dracula did a lot of cruel things. He ordered that 400 boys who came in the country to learn the language be locked in a chamber and burned alive; 53 ambassadors in Hungary, Saxony and Transylvania were locked for 5 weeks and then impaled; he caught a gipsy who stole and boiled him after which he was given to be eaten to other gipsies; he had a lover who claimed she was pregnant. He had midwives to examine her and discovered she lied. He himself cut it open to see where the seed was; then he seized all the beggars in his lands, fed them, put them into a barn and set it to fire saying that they could not pay for their meal to the people who worked. And these are but a few of the terrible thing known about Vlad Tepes.

In 1897, the Irish writer Bram Stoker published “*Dracula*” and made Vlad Tepes and Romania famous worldwide. Probably Bram Stoker read the stories published in 15 and 16th centuries about Dracula and his cruel deeds. Therefore he decided to take him as a character for the main protagonist of his novel. In fact Bram Stoker only used him as his inspirational source, because in his novel the character is not a Transylvania king but a count that lived in a mysterious castle where he ensnared his victims. The story is located in

castelul său se află lângă pasul Bârgău (în munții Carpați). Deoarece Stoker nu a vizitat niciodată Transilvania, majoritatea locurilor și întâmplărilor reprezintă pură ficțiune. Legenda și adevărul istoric despre Dracula se împletesc astăzi și sunt păstrate vii prin faptul că numele său se leagă acum de o serie de obiective turistice, cum ar fi mănăstirea de la Snagov, sau Castelul Bran de lângă Brașov. Cu toate că nu a vizitat niciodată România, este uimitor cât de bine s-a documentat Stoker pentru realizarea romanului său. Acțiunea romanului a făcut obiectul a nenumărate filme cel mai cunoscut fiind cel al lui Francis Ford Coppola realizat în 1992 cu Gary Olman, Winona Ryder și Anthony Hopkins.

Romanul începe cu un scurt istoric al regiunii și Jonathan Harker spune că arcul Carpaților cu toate superstițiile de acolo era cunoscut ca un vârtej al imaginației. Dovada a documentării sale este împărțirea teritorială a Transilvaniei în Saxoni, Valahi, Maghiari și Szekely. Harker a mâncat mămăligă și „impletata” (vânăta umplută cu carne tocată. Își începe călătoria în ajunul zilei de Sfântul Gheorghe, când toate relele din lume se plimbă libere. La Bistritz a servit masa și a băut un vin Golden de Mediash. Jonathan Harker, avocat consultant, partener într-o firmă de avocatură este trimis în Transilvania să soluționeze o tranzacție privind o proprietate pentru un anume conte Dracula. De aici tot felul de evenimente stranii, legate de sânge și de vampiri, lupi apăruți pe neașteptate. Acțiunea se petrece în Transilvania dar și la Londra. Printre personaje există și un doctor care știe ce trebuie făcut în astfel de cazuri, două fete prietene și victime ale contelui Dracula. Pentru a anihila puterile bătrânului vampir și a pepinierei de vampiri mai tineri este folosit crucifixul, dar și usturoiul sau apa sfântă proprie credinței creștin-ortodoxe.

În concluzie, personajul lui Sheridan Le Fanu este o femeie-vampir, iar cel al lui Bram Stoker este un bărbat. Mai mult, Bram Stoker s-a documentat temeinic. Dracula a

Bistritz area and the castle lied in Bargau pass (Carpathians Mountains). Since Stoker had never visited Transylvania, most of the places and events are pure fiction. The legend and the historical truth about Dracula intertwines and are kept alive through the fact that some touristic sights are connected to his name as it is the case of Snagov Monastery or Bran Castle near Brasov and despite the fact that he had never visited Romania, Stoker did a thorough research for his novel. The plot of the novel was found interesting by many directors who transformed it into films like for instance Francis Ford Coppola in 1992 with Gary Olman, Winona Ryder and Anthony Hopkins.

“Dracula” [5], the novel begins with a short history of the places and Jonathan Harker, one of the protagonists says the arch of Carpathians with all the superstitions represent a whirl of imagination. As a proof of the thorough research is the territorial division of Transylvania in Saxons, Wallach, Hungarians and Szekely. On his way to Dracula’s castle, Harker eats “polenta” and “impletata” (eggplant with minced meat). Harker begins his travel on Saint George’s Day when it is said all the evils run free in the world. At Bistritz he has dinner and drinks wine, Golden of Mediash. To cut it short, Jonathan Harker, as a solicitor is sent by the firm of advocates for which he works to find the solution in a matter of estate property for a certain count Dracula. All kinds of strange events occur, with much blood and vampires, wolves emerged from out of the blue. The plot is located mostly in Transylvania and in London. Among the protagonists, there is a physician, who knows how the things are with the vampires, two girls who are friends and the first victims of Dracula. In order to annihilate the powers of the old vampire and the pleiad of younger vampires, the other protagonists make use of the cross, garlic and holly water, which are symbols of the Orthodox religion.

In order to underline the differences between the two oeuvres and Dracula the

existat, a fost Vlad Țepeș, fiul lui Vlad Dracul. Acțiunea din Carmilla se petrece în Styria, Austria, pe când cea din Dracula se petrece în Transilvania și la Londra. Asemănarea cu personajul istoric în Dracula se referă doar la nume, în rest nu există nicio altă asemănare. Romanul Dracula este scris în stilul epistolar, scrisorile aparținând personajelor romanului, iar Carmilla este scris în stil memorialistic, bazându-se pe povestirea personajului direct implicat în acțiunea povestirii, Laura. Scrisorile ele însele sunt sub formă de jurnal. Cu alte cuvinte, Dracula nu este inspirat de personajul istoric Vlad Dracul, cum de vehiculează, ci de Carmilla lui Sheridan Le Fanu, Bram Stoker nu a împrumutat decât numele de Dracula. Mai mult, cei doi autori sunt irlandezi despre care știm că sunt buni povestitori cu o pasiune deosebită pentru povestiri de groază. Maureen O'Rourke Murphy și James MacKillop susțin că "battles and forays, armours and elopements, voyages and visions are some themes of the tales that the scholars organized into four great cycles of stories" . Adică bătălii și incursiuni, armuri și escapade pe ascuns de îndrăgostiți, călătorii și viziuni sunt câteva teme pe care oamenii de litere le-au grupat în 4 cicluri istorice. Toate acestea fac parte din literatura irlandeză.

Bibliography:

1. Dicu Maria Camelia, Brânzan-Pandele Nicoleta – *Irish Mythology versus Romanian Mythology*, lucrare publicată în volumul 1 al conferinței cu participare internațională Limbă, Cultură și Civilizație, „Noi căi spre succes”, Editura Politehnica Press, București, 2009
2. Murphy O'Rourke Maureen & MacKillop James (MacKillop ed.), *An Irish Literature Reader: Poetry Prose, Drama*, Syracuse University Press, Syracuse-New York, 2006
3. Stoker Bram, *Dracula's Guest & Other Stories, Tales of Mystery & Supernatural* ,Wordsworth Editions,

Romanian personage, it has to be stated that the protagonist of Sheridan Le Fanu is a woman-vampire while that of Dracula is a man. Bram Stoker did a lot of research for his protagonist. The only similarities are the name, thirst of blood and the location. In Romania there was once a character bearing the name of Dracula, son of Vlad Dracul. The plot in "Carmilla" takes place in Styria, Austria, the vampire and blood being a similarity with "Dracula". "Dracula" is written as letters of the protagonists while "Carmilla" is written as a journal, based on the telling of the main character, directly involved in the plot. In other words, despite what most people know, "Dracula", the novel is really inspired by the Romanian historical personage in what the name is concerned and location, whereas the real inspirational source of the novel is "Carmilla", Sheridan Le Fanu's short story. Moreover, the two writers are both Irish, about whom we know they are good storytellers with a special passion for horror stories. Maureen O'Rourke Murphy and James MacKillop state that "battles and forays, armours and elopements, voyages and visions are some themes of the tales that the scholars organized into four great cycles of stories" [2] and I feel bound to go on with the idea that it is about Irish literature.

Bibliography:

1. Dicu Maria Camelia, Brânzan-Pandele Nicoleta – *Irish Mythology versus Romanian Mythology*, lucrare publicată în volumul 1 al Conferinței cu participare internațională Limbă, Cultură și Civilizație, „Noi căi spre succes”, Editura Politehnica Press, București, 2009
2. Murphy O'Rourke Maureen & MacKillop James (MacKillop ed.), *An Irish Literature Reader: Poetry Prose, Drama*, Syracuse University Press, Syracuse-New York, 2006
3. Stoker Bram, *Dracula's Guest & Other Stories, Tales of Mystery & Supernatural* Wordsworth Editions,

Hertfordshire, 2006, Introduction, David
Stuart Davies

4. Sheridan Le Fanu, *Carmilla*,
www.gutenberg.org

5. Stoker Bram, *Dracula*,
www.gutenberg.org

Hertfordshire, 2006, Introduction
David Stuart Davies

4. Sheridan Le Fanu, *Carmilla*,
www.gutenberg.org

5. Stoker Bram, *Dracula*,
www.gutenberg.org